

staten, folkeskolen og folkekirken, at kirkeministeren har ansættelseskompetencen vedrørende tjenestemandstillinger som kirke- og kirkegårdsfunktionær. Ved bekendtgørelse nr. 546 af 1. oktober 1973 er menighedsrådene bemyndiget til at foretage ansættelse i tjenestemandstillinger og ansættelseskompetencen vedrørende de øvrige kirke- og kirkegårdsfunktionærstillinger er ved anden administrativ bestemmelse også henlagt til menighedsrådene. Afskedskompetencen følger ansættelseskompetencen. Undtaget herfra er dog uansøgt afsked af tjenestemænd, der kun kan foretages af kirkeministeren.

Det er fundet naturligt at lovfæste disse kompetenceregler.

Til kapitel 6

Til § 17

Det foreslås, at ansættelses- og afskedskompetencen til stillinger ved stiftsadministrationerne henlægges til kirkeministeren med adgang til delegation til stiftsøvrighederne. For tjenestemandsstillingernes vedkommende følger dette af tjenestemandsløven. Når den foreslåede bestemmelse omfatter også andre ansættelsesformer skyldes det dels, at det ofte vil bero på i denne forbindelse uvedkommende hensyn, om ansættelse i en stilling finder sted som tjenestemand eller f.eks. på overenskomst, dels af stiftsadministrationernes nære sammenhæng med Kirkeministeriets forvaltning taler for ønskeligheden af i et vist omfang at have fælles personalepolitik. Hovedparten af stiftsadministrationernes omfattende arbejde udføres således på grundlag af særlige bemyndigelser fra Kirkeministeriet.

Delegation af ansættelseskompetencen til stiftsøvrighederne vil ske i videst muligt omfang.

Til kapitel 7

I dette kapitel er optaget bestemmelser, der kun har den sammenhæng, at de alle vedrører præsters ansættelsesforhold. Der henvises derfor til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

Til § 18

Der findes ikke i den kirkelige lovgivning nogen bestemmelse om tjenesteboligpligt for præster og om menighedsråds forpligtelser til at stille tjenestebolig til rådighed. Præsters forpligtelse til at bo tjenestebolig afledes af tjenestemandsløvens § 14, stk. 1. Efter denne bestemmelse har en tjenestemand, såfremt det af hensyn til udførelsen af tjenesteplichterne er skønnet nødvendigt at knytte tjenestebolig til stillingen,

forpligtelse til at bo denne, så længe tjenestemanden beklæder stillingen og til derefter at fraflytte den.

Ansættelseslovudvalget har anset det for ønskeligt, at den i ældre lovgivning hjemlede almindelige tjenesteboligforpligtelse for præster igen lovfæstes, og at der modsvarende pålægges menighedsrådene en forpligtelse til at etablere tjenestebolig, jf. betænkningen, side 45 ff. Udvalget har dog foreslået dispensationsadgang for kirkeministeren under hensyn til, at stillingsindholdet for enkelte sognepræstestillinger er et sådant (f.eks. betjening af sygehus eller studerende), at tjenestebolig ikke er nødvendig for en tilfredsstillende varetagelse af tjenesten. Endvidere vil personlige og økonomiske forhold kunne tale for en udskydelse af forpligtelsens gennemførelse.

Kirkeministeriet er enig i udvalgets forudsætning om, at det fortsat er ønskeligt, at sognepræster bor i det pastorat, de er udnævnt til at betjene. Det er da stort set også tilfældet i landpastoraterne, medens der endnu er en del bysogne – navnlig i København – hvor tjenestebolig ikke er etableret, selv om en del tjenesteboliger er erhvervet også her i de senere år. Det er Kirkeministeriets opfattelse, at der ikke er tilstrækkelig grund til på dette område generelt at gøre forskel på land og by, men en koncentration af manglen på tjenesteboliger netop i København vil naturligvis af økonomiske grunde stille krav om en langsigtet prioritering.

Til § 19

Bestemmelsen svarer til den opretholdte bestemmelse i § 34, stk. 3, i lov om folkekirkens lønningsvæsen m.m. Det er dog foreslået udtrykkeligt fastsat, at antagelse af konfirmandmedhjælp skal ske inden for de rammer, som kirkeministeren fastsætter. Der tilsigtes ikke dermed nogen uniformering af praksis, men en vis ensartethed hvad angår aflønning og betingelser for ansættelse.

Til § 20

Udgifter til en præsts sognearbejde afholdes af menighedsrådets rådighedsbeløb (menighedsrådslovens § 26) efter bevilling af rådet. Der findes ikke i dag anden regel om afholdelse af tilsvarende udgifter for sognepræster, der er ansat helt eller overvejende med henblik på betjening af institutioner eller grupper af personer. Dvs. at også disse præster er henvist til at søge menighedsrådet om dækning af udgifter ved deres arbejde, uanset at dette ikke specielt vedrører det sogn, i hvilket stillingen er oprettet. Dette har med rette givet anledning til nogen fortrydelse hos enkelte menighedsråd, hvorfor denne mangel i lovgivningen nu søges afhjulpet.